

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Asan/17/2018
Identifikačné číslo spisu: 7016201108
Dátum vydania rozhodnutia: 16.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7016201108.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členov senátu JUDr. Moniky Valašíkovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci sťažovateľa (predtým žalobca): K. I., bytom L. XXX/X, D., zastúpeného Mgr. Monikou Dunčákovou, advokátkou, so sídlom Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Okresný úrad Košice, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Komenského 52, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-KE-OOP1-2016/033754/GEC zo dňa 26. septembra 2016, v konaní o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 7Sa/22/2016-73 zo dňa 23. marca 2018, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamieta.
- II. Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I. Konanie pred správnym súdom

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OU-KE-OOP1-2016/033754/GEC zo dňa 26. septembra 2016, ktorým tento potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného úradu Košice, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OU-KE-OVVS2-2016/021064, 2016/7645/VAO zo dňa 23. júna 2016 v priestupkovej veci žalobcu, ktorého správne orgány oboch stupňov uznali za vinného zo spáchania priestupku podľa § 47 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“), ktorého sa žalobca mal dopustiť tým, že dňa 16. decembra 2015 v čase okolo 14.59 h. na piatom poschodí Univerzitnej knižnice Technickej univerzity v Košiciach na ulici Němcovej 7 v Košiciach exkrementmi znečistil priestory kabíny na pánskych toaletách, čím znečistil verejne prístupný objekt. Za toto protiprávne konanie bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 50,- Eur a povinnosť nahradiť trovy konania vo výške 16,- Eur.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd vo vzťahu k žalobou napadnutému rozhodnutiu žalovaného zo dňa 26. septembra 2016 v priestupkovej veci žalobcu, po preštudovaní obsahu administratívneho spisu a preskúmaní žalobných námietok žalobcu konštatoval, že dôkazné zistenia vyplývajúce z obsahu administratívneho spisu a hodnotiace právne závery správnych orgánov oboch stupňov vzťahujúce sa na preskúmanú právnu vec tvoria dostatočný, obsahovo vyčerpávajúci právny základ pre uznanie žalobcu za vinného zo spáchania priestupku proti verejnému poriadku podľa ustanovenia § 47 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. tak, ako to bolo skutkovo vymedzené vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia zo dňa 23. júna 2016. Správny súd v tejto súvislosti konštatoval logickosť záverov správnych orgánov oboch stupňov vyplývajúcich z dôkazných zistení, ktoré boli správne orgánu prvého stupňa dané už v prvotnom štádiu priestupkového konania. Správny súd pritom zdôraznil, že skutok zo dňa 16. decembra 2015, ku ktorému sa detailne vyjadrili správne orgány oboch stupňov v odôvodneniach rozhodnutí z 23. júna 2016 a 26. septembra 2016 nemieni ďalej komentovať v odôvodnení rozsudku, zachovávajúc potrebu etiky a dôstojnosti súdneho prieskumu pred správnym súdom. V súvislosti s predmetom súdneho prieskumu sa zameril predovšetkým na naplnenie zmyslu správneho súdnictva poskytnúť ochranu subjektívnych práv v prípade, ak by súd zistil, že v konaní pred orgánom verejnej správy došlo k takému ich porušeniu, ktoré by mohlo mať za následok nezákonnosť meritórneho rozhodnutia orgánu verejnej správy (uznesenie ÚS SR sp.zn. III.ÚS 502/2015 zo 6. októbra 2015).

3. Zároveň krajský súd konštatoval, že v preskúmvanej právnej veci boli správnymi orgánmi oboch stupňov dodržané všetky na vec sa vzťahujúce články Ústavy Slovenskej republiky, ako aj ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). Výslovil, že presvedčivé a logické výpovede svedkov B.. O. M. D.. a B. H. N. ku skutočnostiam, ktoré nastali dňa 16. decembra 2015 v knižnici Technickej univerzity v Košiciach a ďalšie dôkazy obsiahnuté v administratívnom spise vytvárajú jasný dôkazný základ pre vyvodenie zodpovednosti voči žalobcovi v preskúmvanej právnej veci. V tejto súvislosti poznamenal, že tieto výpovede boli potvrdené aj obsahom výpovede B.. H. N. zo dňa 21. júna 2016, ktorý podrobne popísal aj udalosti, ku ktorým došlo 24. novembra 2015 a 28. novembra 2015 až 29. novembra 2015 v priestoroch knižnice Technickej univerzity v Košiciach, a ktoré napokon viedli aj k sledovaniu správania sa žalobcu pri jeho príchode a pobyte v uvedenej knižnici dňa 16. decembra 2015, kedy došlo k spáchaniu priestupku.

4. S ohľadom na uvedené za nedôvodné označil žalobné námietky žalobcu v celom ich rozsahu namietania nedostatočne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože obsah žalobných námietok, tak ako bol konkretizovaný v podaní žalobcu zo dňa 5. decembra 2016, vrátane príloh na CD nosičoch obsiahnutých v prílohovej obálke na č.l. 24 spisu, nemá podľa názoru správneho súdu relevantný právny potenciál vyvrátiť dôsledne zabezpečené a zákonné dôkazy v administratívnom konaní a z nich vyplývajúce presvedčivé právne závery správnych orgánov oboch stupňov v danej priestupkovej veci.

5. Súčasne krajský súd poznamenal, že by bolo nedôstojné detailne reagovať na konštatovania v doplnenej žalobe, najmä skutkové a právne polemiky žalobcu nemajúce právne opodstatnenie v platnom právnom stave, vrátane jeho dôkazných návrhov pre konanie pred správnym súdom v ním navrhovanej forme a rozsahu.

6. Ku návrhu žalobcu na preskúmanie rozhodnutia zo dňa 29. marca 2016, vydaného v inom administratívnom konaní, a to procesným postupom podľa § 27 ods. 1 SSP, správny súd konštatoval, že v prejednávanej právnej veci o preskúmanie rozhodnutia žalovaného zo dňa 26. septembra 2016 nebolo vykonané žiadne tzv. podkladové rozhodnutie, čo je zrejmé z obsahu administratívneho spisu správnych orgánov oboch stupňov. Z obsahu spisovej dokumentácie zároveň vyplýva, že žiadne takéto rozhodnutie nebolo procesným podkladom, ani dôkazným materiálom pre vykonanie administratívneho konania v danej priestupkovej veci. V tejto súvislosti súd dodal, že žalobca je spôsobom formulovania žaloby aj z procesnoprávneho hľadiska tým určujúcim subjektom, ktorý zadáva obsah a procesnoprávny rámec súdneho preskúmvacieho konania. Ide o postavenie žalobcu ako tzv. dominus litis (pán sporu), ktorý sa vo vzťahu k ním uvádzanému rozhodnutiu zo dňa 29. marca 2016, ktoré mu nemalo byť doručené a jeho obsahom malo byť zastavenie konania o jeho trestnom oznámení, nedomáhal postupu

správneho súdu súvisiaceho s právnou procedúrou žaloby opomenutého účastníka podľa § 179 SSP. Ďalej uviedol, že žalobca sa domáhal postupu podľa § 27 ods. 1 SSP, podľa ktorého pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, alebo opatrenia orgánu verejnej správy správny súd na návrh žalobcu posúdi i zákonnosť skôr vydaného rozhodnutia orgánu verejnej správy, alebo opatrenia orgánu verejnej správy, z ktorého preskúvané rozhodnutie alebo opatrenie vychádza, ak bolo preň skôr vydané rozhodnutie alebo opatrenie záväzné, a ak skôr vydané rozhodnutie alebo opatrenie nebolo samostatne možné preskúmať správnym súdom podľa § 6 ods. 2, avšak pre takéto procesnoprávny postup správneho súdu v preskúvanej veci neboli dané procesnoprávne podmienky.

II.

Kasačná sťažnosť

7. Proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 7Sa/22/2016-73 zo dňa 23. marca 2018 podal žalobca v postavení sťažovateľa prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu dňa 23. mája 2018 kasačnú sťažnosť podľa § 438 ods. 1 SSP, nakoľko podľa jeho názoru Krajský súd v Košiciach porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces /§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP/, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP/ a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu /§ 440 ods. 1 písm. h/ SSP/. Sťažovateľ žiadal, aby kasačný súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil správny súd na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň požadoval priznať právo na náhradu trov konania vo výške 100 %.

8. Sťažovateľ nesprávny procesný postup, ktorý mu znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, videl v závere správneho súdu, ktorý vyslovil, že by bolo nedôstojné detailne reagovať na konštatovania v doplnenej žalobe, nakoľko súd je povinný sa vysporiadať so všetkými žalobnými dôvodmi. S ohľadom na uvedené pokladal napadnuté rozhodnutie za zjavne neodôvodnené a nezrozumiteľné pre nedostatok dôvodov. Tvrdil, že keď správny súd odmietol reagovať na jeho konštatovania v doplnenej žalobe a na jeho dôkazné návrhy, odmietol sa zaoberať samotným predmetom konania a týmto svojím postupom žalobcovi odňal možnosť konať pred súdom. Ďalej namietal, že postupom krajského súdu, ktorý sa s poukazom na etiku odmietol zaoberať skutkovými tvrdeniami žalobcu, týkajúcimi sa prípadu, ktoré sú rozhodné pre vydanie rozhodnutia v tejto veci, došlo k porušeniu § 2 ods. 2 SSP, podľa ktorého konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania.

9. Ďalej sťažovateľ namietal, že bol uznaný vinným zo spáchania priestupku len na základe výpovede dvoch svedkov B. O. M., D. a B. H. N., ktoré síce správny orgán označil za dôsledne zabezpečené a zákonné, avšak tieto podľa sťažovateľa obsahujú závažné rozpory v porovnaní s výpoveďou obvineného pokiaľ ide o skutkové okolnosti prípadu, a to rozpory v údajoch o konkrétnom čase, v ktorom sťažovateľ vstúpil do budovy, ako aj v údajoch o dĺžke času, ktorý mal svedok B. O. M., D. pozorovať obvineného v študovni. Zdôraznil, že ani jeden z týchto svedkov nepozoroval ako očitý svedok správanie žalobcu na toaletách. Ďalej namietal, že dôkazy, ktoré predložil sťažovateľ o roztrhutej košeli a lekárske potvrdenie z traumatológie zo dňa 16. decembra 2015 zakladajú dôvodné podozrenie, že uvedení svedkovia v priestupkovom konaní vo svojich výpovediach neuviedli pravdivo popis udalostí, ku ktorým došlo dňa 16. decembra 2015. Zdôraznil, že na políciu dňa 16. decembra 2015 telefonoval obvinený sťažovateľ, ako aj svedok B. O. M., D..

10. Sťažovateľ taktiež vyčítal žalovanému, že sa vôbec nezaoberal otázkou vylúčenia zodpovednosti obvineného za spáchaný priestupok, hoci svedok vypovedal, že obvinený sa správal takmer nepričítne.

11. Vádu v zmysle § 440 ods. 1 písm. h/ SSP sťažovateľ videl aj v tom, že súdne pojednávanie dňa 23. marca 2018 správny súd uskutočnil v neprítomnosti žalobcu, pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, z akého dôvodu správny súd nepovažoval za dôvod na odročenie pojednávania

skutočnosť, že sťažovateľ sa v Žiline pripravuje na udelenie vodičského oprávnenia. Súčasne dodal, že zároveň správny súd opomenul postup podľa § 183 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), v zmysle ktorého mal žalobcu bezodkladne elektronicky upovedomiť, že uvedené nepovažuje za relevantný dôvod na odročenie pojednávania.

12. Sťažovateľ ďalej správne mu súdu vyčítal vadu v právnom posúdení veci, keď mal za to, že právne posúdenie veci Krajským súdom v Košiciach je v rozpore so zásadou in dubio pro reo. Následne namietal, že správny súd nesprávne posúdil postup prvostupňového a odvolacieho správneho orgánu ako zákonný, pretože rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Rovnako tak tvrdil rozpor s § 32 správneho poriadku, v zmysle ktorého je správny orgán povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Následne dodal, že v konaní malo nastať aj porušenie ustanovenia § 34 ods. 1 správneho poriadku, ako aj ustanovenia § 3 ods. 1, 2 cit. zákona.

13. V závere kasačnej sťažnosti namietal, že správne orgány v predmetnej veci rozhodli na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, a za tým účelom si nezaobstarali potrebné podklady pre rozhodnutie. Taktiež správnym orgánom vyčítal, že uznali sťažovateľa za vinného zo spáchania priestupku bez toho, aby mu bola vina v správnom konaní preukázaná, pričom svoje rozhodnutie riadne neodôvodnili. Následne dodal, že uvedeným postupom správnych orgánov došlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces.

14. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti písomne nevyjadril.

III.

Právne predpisy, právne názory kasačného súdu

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti (453 ods. 1 a 2 SSP) a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť. Kasačný súd rozhodol o kasačnej sťažnosti bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP). Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v lehote najmenej piatich dní pred jeho vyhlásením (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

16. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

17. Podľa § 47 ods. 1, písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. priestupku sa dopustí ten, kto znečistí verejné priestranstvo, verejne prístupný objekt alebo znečistí verejnoprospešné zariadenie plagátovou výzdobou, komerčnými a reklamnými oznamami alebo zanedbá povinnosť upratovania verejného priestranstva.

18. Podľa § 47 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. za priestupok podľa odseku 1 písm. a/ až d/ možno uložiť pokutu do 100 eur, za priestupok podľa odseku 1 písm. e/ až g/ pokutu do 300,- Eur a za priestupok podľa odseku 1 písm. h/ až l/ pokutu do 500,- Eur.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Sžo 84/2007, sp.zn. 6Sžo 98/2008, sp.zn. 1Sžo 33/2008, sp.zn. 2Sžo 5/2009 či sp.zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali

príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu predloženého súdneho spisu a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto skutočnosť účastníkom známe nebude nadbytočne opakovať, s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožňuje v celom rozsahu, a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti dodáva:

21. V prejednávanej veci predmetom skúmania kasačného súdu bol rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7Sa/22/2016-73 zo dňa 23. marca 2018 z hľadiska posúdenia, či vec bola krajským súdom správne právne posúdená z dôvodov uvedených v kasačnej sťažnosti.

22. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. OU-KE-OVVS2-2016/021064, 2016/7645/VAO zo dňa 23. júna 2016 uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti verejnému poriadku podľa § 47 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa dopustil tým, že dňa 16. decembra 2015 v čase okolo 14.59 h. na piatom poschodí Univerzitnej knižnice Technickej univerzity v Košiciach na ulici Němcovej č. 7 v Košiciach exkrementmi znečistil priestory kabíny na pánskych toaletách, čím znečistil verejne prístupný objekt. Za tento priestupok správny orgán žalobcovi uložil pokutu vo výške 50,- Eur ako aj povinnosť zaplatiť trovy konania vo výške 16,- Eur.

23. Na odvolanie žalobcu žalovaný napadnutým rozhodnutím č. OU-KE-OOP1-2016/033754/GEC zo dňa 26. septembra 2016 odvolanie zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

24. Kasačný súd z obsahu súdneho a administratívneho spisu zistil, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu pokiaľ ide o zistenie skutkového stavu veci a zistenia protiprávneho konania zo strany žalobcu. Protiprávne konanie žalobcu, ktorým došlo k spáchaniu priestupku je vo výroku prvostupňového rozhodnutia ako aj v rozhodnutí o odvolaní vymedzené dostatočne určite. Aj podľa názoru kasačného súdu v oboch rozhodnutiach bolo náležite vyhodnotené hodnotenie dôkazov.

25. Podľa § 34 správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a obhliadka. Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti.

26. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorého pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. júna 2007, sp.zn. 2Sž-o-KS/92/2006).

27. S ohľadom na uvedené kasačný súd nemohol prihliadnuť na námietku žalobcu, ktorá spočíva v tvrdení, že žalovaný rozhodol na základe výpovede dvoch svedkov, avšak neprihliadol na ich rozpor s výpoveďou žalobcu v skutkových okolnostiach prípadu. Zdôrazňuje, že obaja svedkovia boli priamymi svedkami incidentu a potvrdili, že pánska toaleta bola znečistená exkrementmi až po vstupe obvineného do priestoru pánskych toaliet, ktorý bol navyše z dôvodu opakovania obdobných znečistení v uvedený deň monitorovaný.

28. Rovnako tak nemohol kasačný súd prisvedčiť ani námietke žalobcu, že správne orgány opomenuli zaoberať sa otázkou vylúčenia zodpovednosti žalobcu za spáchaný priestupok, nakoľko tento sa mal podľa výpovede jedného zo svedkov správať takmer nepríčetne. Vo vzťahu k uvedenému považuje kasačný súd za potrebné zdôrazniť, že žalobca nepredložil žiadne relevantné dôkazné prostriedky, z ktorých by bolo zrejmé a preukázané, že sa priestupku proti verejnému poriadku tak, ako bol opísaný v

prvostupňovom rozhodnutí, nedopustil. Súčasne dodáva, že správne orgány v administratívnom konaní neopomenuli zaoberať sa skúmaním subjektívnej stránky spáchaného priestupku, pričom svoje závery riadne odôvodnili.

29. Kasačný súd ďalej uvádza, že neopodstatnenou je aj kasačná námietka o neodôvodnenosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku pre nedostatok dôvodov, ktorú sťažovateľ vzniesol vo vzťahu k záveru správneho súdu, ktorý označil za nedôstojné reagovať na konštatovania v doplnenej žalobe. Kasačný súd poznamenáva, že skutočnosť, že žalobca sa s názorom krajského súdu nestotožňuje sama o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozsudku krajského súdu nepostačuje. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II.ÚS 4/94, IIÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

30. Najvyšší súd Slovenskej republiky má naopak z administratívneho spisu za preukázané, že sa žalobca uvedeného konania dopustil, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených svedeckých výpovedí jednoznačne dospel k záveru, že nemôže mať žiadne pochybnosti o ich vierohodnosti.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne so záverom správnych orgánov, ako aj so záverom krajského súdu konštatuje, že zo strany žalobcu došlo k spáchaniu priestupku proti verejnému poriadku, tak ako bolo zistené správnymi orgánmi oboch stupňov.

32. Kasačný súd zdôrazňuje, že žalobca nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosť a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru kasačného súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

33. Za neodôvodnenú pokladá kasačný súd aj vznesenú námietku, že v predmetnej veci krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, keď súdne pojednávanie dňa 23. marca 2018 uskutočnil v neprítomnosti žalobcu, pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, z akého dôvodu správny súd nepovažoval za dôvod na odročenie pojednávania skutočnosť, že sťažovateľ sa v Žiline pripravuje na udelenie vodičského oprávnenia. Súčasne bolo namietané aj opomenutie postupu podľa § 183 CSP.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ nevymedzil riadne dôvod kasačnej sťažnosti, keď neuviedol rozhodnutia kasačného súdu, od ktorých sa správny súd pri rozhodovaní v prejednávanej veci mal odkloniť. Zároveň pokladá kasačný súd za potrebné zdôrazniť, že Správny súdny poriadok v ustanovení § 115 správneho súdu povinnosť upovedomiť účastníka o tom, že dôvod na odročenie pojednávania nepovažuje za dôležitý, neukladá.

Nad rámec kasačný súd poznamenáva, že v podaní sťažovateľa zo dňa 21. marca 2018, ktorým žiadal o odročenie pojednávania, absentujú náležitosti ustanovené v § 183 CSP, t.j. telefónne číslo alebo elektronická adresa, na ktorých ho možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o návrhu na odročenie pojednávania. Rovnako tak podotýka, že návrh na odročenie pojednávania musí byť súdu oznámený bezodkladne po tom, čo sa účastník o ňom dozvedel, alebo mohol dozvedieť, alebo ho s prihliadnutím na všetky okolnosti mohol predpokladať, avšak v danom prípade bol správneho súdu sťažovateľom doručený návrh na odročenie dňa 21. marca 2018, hoci predvolanie na pojednávanie mu bolo doručené dňa 20. februára 2018, keď samotný žalobca v podaní uvádza, že pojednávania sa nemôže zúčastniť z dôvodu pobytu v Žiline, kde sa zdržiava dlhodobo. Navyše kasačný súd dodáva, že príprava na udelenie vodičského oprávnenia skutočne nepredstavuje dôvod na odročenie pojednávania.

34. Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe.

35. Preto, ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch

stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj kasačný súd, z dôvodov uvedených vyššie za správny.

36. Ďalšie skutočnosti, ktorými sťažovateľ v kasačnej sťažnosti spochybňoval predmetné rozhodnutie krajského súdu boli totožné s námietkami, ktoré namietal už v prvostupňovom konaní, a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal. Kasačný súd zistil, že kasačná sťažnosť žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

37. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených dôvodov kasačnú sťažnosť zamietol podľa § 461 SSP, keďže po jej preskúmaní zistil, že nie je dôvodná.

38. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že ich náhradu sťažovateľovi nepriznal podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 SSP.

39. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.